

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB14

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB14", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2005 .
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb14-txt-shoot-idfcdebe6d-24eb-40c1-b823-87ef16b5950d.pdf> (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Den nye Pseudonym Anti-Climacus.

At hele den Produktivitet der hedder *Indøvelse i Christendom*, var digterisk det var da forstaaet fra første Øieblik af, at der maatte af yderste Flid passes paa, at jeg ikke kom til at forvexle mig med en Analogie til en Apostel. Overhovedet har da min Hypochondrie ogsaa spillet med i alt det Senere; thi om end unegteligt Sagen er blevet klarere, saa var det dog forstaaet saaledes fra Begyndelsen.

Da Skriftet » *kommer hid alle I som arbeide o: s: v.*« blev skrevet stod der strax paa Titelbladet: digterisk Forsøg - uden Myndighed; til Inderliggjørelse i Christendom. Og saa stod der mit Navn. Og saaledes ogsaa med de andre.

Men alt i Tidens Løb blev det mig klart (her er især Journalen NB¹¹ ell. NB¹² men snarest NB¹¹ at conferere) at der maatte om muligt et endnu stærkere Udtryk for, at det var digterisk - og at det var bedst det blev en ny Pseudonym. Det var blevet mig klart. Imidlertid vilde jeg dog see nogen Tid an, i hvilken jeg leed meget, bestandigt forløftende mig paa den hele Produktivitet og plaget af den fixe og fortvivlede Idee med eet eneste Spring at sætte det Hele ind i Literaturen og saa springe til Side og forsvinde, Noget jeg vel i Grunden forstod, ikke lod sig gjøre, men som dog fængslede min Phantasie, saa jeg ikke ret vilde slippe den Mulighed, medens det blev mig tydeligere og tydeligere, at skulde jeg have Luft, da maatte der splittes ad.

Saa besluttede jeg endeligen, at lægge den hele Productivitet hen - at søge Embede; og saa naar det var gjort, da lidt efter lidt at udgive det Færdige i smaa Portioner.

Jeg gik saa til Madvig og Mynster traf Ingen af dem; og da jeg var blevet paa anden Maade berørt af stærke Indtryk i modsat Retning, saa ansaae jeg det for et Vink af Styrelsen, at jeg var ifærd med at gribe feil, at jeg just skulle vove Alt. Nu kom Reactionen. Jeg skrev da til Bogtrykkeriet og bestilte Sættere og at »der skulde sættes Fart i«. Jeg modtager Beskeed fra Bogtrykkeriet, at Alt var færdigt, og om de maatte faae Manuscript. Just som det var skeet, faaer jeg at vide, at Etatsraad Olsen var død. Det gjorde et stærkt Indtryk paa mig; var det blevet mig bekjendt, før jeg skrev til Bogtrykkeriet, havde det givet Anledning til Udsættelse. Men nu, efter saa tidt at have været paa Nippet, frygtelig overanstrengt som jeg var, frygtede jeg, at det vilde blive min Lammelse, hvis jeg nu, efterat have gjort Skridtet, gik tilbage.

Jeg var meget anstrenget, og sov lidt uroligt, og derfaldt mig besynderligt nok et Ord paa, som vilde

jeg selv styrte mig i Undergang.

Om Morgenen tog jeg Sagen igjen frem. Handles maatte der, saaledes forstod jeg det. Da besluttede jeg, ganske at henstille Sagen til Gud: at sende det første Manuscript (*Sygdommen til Døden*) i Bogtrykkeriet, uden at sige det Mindste om, hvorvidt der skulde trykkes mere. Jeg vilde nu lade Virkeligheden prøve mig; det var muligt, at det Hele kunde blive trykt, og det var muligt, at der kunde svinges af.

Da blev det mig klart, under Spændingen, at det skulde være pseudonymt, hvad jeg tidligt havde forstaaet, men udsat at realisere, fordi det kunde gjøres hvert Øieblik.

Midt under Sætningen blev der Vrøvl med Reitzel, hvorover jeg blev yderst utaalmodig. Endnu engang vaagnede den Tanke hos mig, at tage hele Manuscriptet tilbage, at henlægge det, og vente endnu engang, om jeg ikke skulde lade Alt trykke paa een Gang, og uden Pseudonymitet, thi endnu var Pseudonymiteten ikke sat, da Titelblad ikke var trykt, hvilket der var oprindeligen givet Ordre til, at det, mod min Sædvane, skulde trykkes sidst. Jeg gik til Bogtrykkeriet. Det var for sildigt. Det meste var allerede saa godt som udsat.

Saa blev Pseudonymen sat paa. Saaledes maa man hjælpes og hjælpe sig, hvor det er saa vanskeligt at handle.

#